

Pirátský deník

Deník č. 4

Psal se rok 1679, když se karibskými vodami začaly hojně prohánět pirátské flotily. Jak k tomu došlo, ptáte se? Toho roku skončila válka mezi Francií a Španělskem, do který se na francouzský straně zapojila Anglie a Španělsko. Přístavy byly přeplněny námořníky s bojovými zkušenostmi, kteří nevěděli, co dál. Měli by lovit ryby a prodávat je na trhu? Nebo péct v pekárně housky? Pche, to určitě. Námořník, který umí bojovat, půjde péct housky. A co takhle... No jasně, to je nápad! Proč zkrátka nezkusit pirátství! A tak to celé začalo.

My s bratrem jsme na tom byli úplně stejně. Salazar a Jack, dva vysloužilí námořníci, bojovníci, kteří nevěděli, co se svým životem. Pirátství byla proto jasná volba. Ted' je to už šestej rok, co s naší čtyřicetičlennou posádkou drancujeme obchodní lodě převážející drahý kovy, střelivo nebo potraviny z Ameriky do Španělska. Žádná loď, která se k nám přiblíží, nezůstane celá. Daří se nám proto dobře, máme všeho dost. Ale to si myslím jen já, bratr je opačného názoru, a tak to mezi námi občas zaskřípe. Salazar chce pořád víc a nechce vůbec připustit můj nápad pověsit pirátství na hřebík. Že by obláčky v ráji?

9. 5. 1685

Včera jsme zrekvírovali loď východoindický obchodní společnosti. Tužil jsem, že z toho něco kápne. Ale tohle nemohl nikdo čekat. Zlato, šperky a drahý kovy v hodnotě tak 600 tisíc liber. Prostě zlatěj důl! Když si to všichni rozdělíme mezi sebe rovným dílem, tak každěj budeme mít přibližně čtyřicetiletěj plat řadovýho člena posádky obchodní lodi. To už bych do smrti nemusel hnout prstem. Mohli bychom po šesti letech pověsit pirátství na hřebík a přestat pořád utíkat.

Zkrátka se jen plavit po moři s rumem a holkama. Proč se to bratrovi nezamlouvá? Však ted' už máme nahrabáno dost. Navíc jsme zase přišli o pár lidí. Byli mezi nimi i Henry a Cole, ty jsem měl vážně rád. S Colem jsme často hrávali karty a on mě kolikrát nechával vyhrát. Myslel si, že to nevím, ale všiml jsem si toho. Byl to dobrej chlap. Ted' už odpočívá v truhle Davyho Jonase. S každým útokem přicházíme o posádku. Něco je špatně, jako by nás snad opouštěly zlaté časy.

14.5. 1685

Dneska jsme pocítili sílu Regaty. V těchto vodách je něco jako královna lodí, rychlostí a zbraněmi se žádné jiné nevyrovná. 46 kanónů a dva trojitě kanóny na přídí se do nás opřely v plné palbě. Na přídí je díra, stěžně vejpl, plachty na cáry... divím se, že naše Siréna nešla ke dnu. Přišli jsme o spoustu lidí. Zase. Bratr zuří, že jsme nic neuloupili a ještě budeme muset vrazit něco do oprav. Tohle ho teď vážně trápí? Prachy? Vždyť jich má dost! Ještě se s námi ani nepodělil o ten minulý lup. Spíš by ho mělo trápit, že jsme přišli dohromady už o víc jak patnáct lidí. Takhle z nás za chvíli nic nezbude. Zkusil jsem mu znovu navrhnout, abychom s piráctvím skončili. Ještě pořád vidím, jak mu oči zrudly vztekem, ruka instinktivně sjela k bouchačce u pasu. Tohle se mi už přestává líbit.

18.5. 1685

Povedlo se nám opravit Sirénu. Už je zase schopná se bránit a bojovat. Na dva dny jsme museli zakotvit v Port Royale. Tady nám nebezpečí od královského námořnictva nehrozí. Je to nejzkaženější město široko daleko, plné pirátů, korzárů, a otrokářů. Lehký holky tvoří většinu obyvatelstva a místo vody tu snad teče jen rum. Což mi samozřejmě nevadí. Nabereme tu nějaký zásoby a zítra zase vyplouváme. Zůstal bych tu klidně ještě pár dní. Není špatný občas stát nohama pevně na zemi a pobavit se s jinými lidmi. I bratr mi tu přijde teď víc uvolněný. No, možná to bude tím rumem.

19.5. 1685

Chvíli na to, co jsme vypluli, vynořila se proti nám v dáli loď. Salazar se už hnál ke kormidlu rozhodnutý zavelit útok, ale mně se to nelíbilo. Vzpomněl jsem si na boj s Regatou, který nás stál příliš mnoho životů a při kterém Siréna utrpěla pořádný škody. Zavelil jsem proto neútočit. V tu chvíli hudrala celá posádka, ale hlavně... vlastního bratra jsem nepoznal. Vztek, kterej se v něm probral, byl téměř hmatatelný. Důrazně po mně štěknul, že tohle si se mnou ještě vyřídí. Ať jdou všichni k čertu, mám přeci poloviční právo na lodi, a tak i na velení. Ale kapitán může být jen jeden a posádka se ode mě odvrací. To pro mě nevypadá dobře.

20.5. 1685

Rozhodnutí o kapitánovi na sebe nenechalo dlouho čekat. Dnes ráno nás Salazar svolal na palubu. Všichni jsou tak posedlí honbou za poklady, že o ukončení piráctví nechtěli slyšet. Jestli

se mezi posádkou našlo pár chlapů, který by taky rádi skončili, nedali to znát. A vlastně se jim nevidím, když viděli, jak jsem skončil já. Salazar mě nechal zamknout do cely v podpalubí, ten všivák!

23. 5. 1685

Je tu v lodi drobná škvíra, hádám, že plujeme už třetí den. Netuším ale kam. Na palubě je teď nějaký šramot. Že by se blížila obchodní loď a chystal se útok? Ne, to je něco jiného... Neplujeme, ale kotvíme. Slyším kroky, který se ke mně blíží. To vypadá, že jsem si už odpykal svůj rádobý trest a ty parchanti mě pustěj konečně ven!

24.5. 1685

Je mi zle. Je mi zle z toho, že je Salazar můj bratr. Sedím teď na břehu nějakýho ostrova. Jestli to je vůbec nějaký ostrov. Sedím tu s jídlem sotva na tejdén, s truhlou, ve který je stěží polovina pokladu, na kterej mám nárok, a s prostřelenou nohou. Prej na rozloučenu, abych na bratra nikdy nezapomněl. Díky za nic, bratře! Co teď mám dělat? Musím prozkoumat, kde to vlastně jsem a pořádně si ošetřit tu díru v noze. Zatracený Salazar. Ať shnije v pekle!

25.5. 1685

Nohu jsem si zafačoval, ale sotva na ni došlápnu. Belhal jsem se chvíli po tomhle zatraceným místě, abych zjistil, kde jsem. Ale moc to nejde. A už vůbec ne s tou truhlu plnou šperků a zlatáků. Musím si odpočinout. Pak vymyslím, co dál.

27.5. 1685

Už je mi líp, zvládám nějak chodit. Abych se mohl vydat na průzkum, potřeboval jsem ukryt poklad. Ale vůbec to tu neznám, nevím, jestli tu se mnou někdo není, a tak jsem radši poklad rozdělil na několik dílů a zahrabal na různých místech. Takhle ho nikdo nenajde. Zjistil jsem, že to je vážně ostrov. Kromě otravnýho hmyzu, ptáků a nějakých ještěrek jsem nikoho nepotkal. Vypadá to, že tu jsem sám, ale stoprocentně tomu věřit nemůžu. Přibližně dvě míle severozápadně odsud je zřícenina malýho....hradu? Nevím, už to není moc poznat. Myslel jsem, že bych mohl nocovat tam. Ale to budu zase daleko od moře a nevidím, když popluje loď. Cestou zpátky jsem potkal několik spadlých palm, zítra si udělám přístřeší na kraji týhle džungle, u moře, to bude lepší.

30.5. 1685

Přístřešek mám hotovej. Je to jen provizorní bejvák. Palmy jsem rozřezal na stejně velký díly a svázal pomocí liján vedle sebe. Tohle jsem udělal ještě čtyřikrát. Zhotovil jsem tak tři stěny, podlahu a střechu. Na střechu bylo potřeba ještě navrstvit a pořádně přidělat různé větve, rákosí a mechy, aby mi dovnitř nepršelo. Už jen zbývalo dotáhnout na určitý místo tu podlahu, pak do každého rohu přidělat menší palmu a na to položit střechu. Lijánama pořádně svázat tři stěny. Hotovo. A co teď? Co tady mám k čertu asi dělat?

6.6. 1685

Ryby už mi lezou krkem. Samý ryby a různé bobule. Dal bych si pořádnou flákotu masa! A rum... Svatá panno, jak ten mi chybí! Hodil by se i na vypálení ty moje rány na noze. Začíná se nějak hlásit o slovo. Chci odsud pryč! Ale za celou dobu neproplula kolem žádná loď. Tohle místo je snad konec světa! Ten zpropadenej Salazar, ať ho odnese zubatá, idiota!

8.6. 1685

Kdyby tu se mnou mohl být alespoň Henry a Cole, hned by mi tu bylo líp. Ale ty už jsou v truhle Davyho Jonase. Jak dlouho potrvá, než tam budu taky?

11.6. 1685

Ta zatracená noha bolí jak čert! Díra mi zčernala, teče z ní hnis a už moc daleko nedojdu. Plahočím se jen tady po břehu, už ani do džungle na ty hnusný bobule nechodím. To by tak scházelo, abych v tý haksně měl ještě zánět!

12.6. 1685

Občas mám pocit, jako kdybych na horizontu zahlíd loď. Že by se mě Salazarovi zželelo a přeci jen se pro mě vrátil? Kdepak. Během chvíle loď vždycky zmizí. Párkrát zamrkám a je pryč. Jak je to možný? Co se to ksakru děje?

16.6. 1685

Už... už nikam nedojdu. Noha zčernala až k prstům.. Nejedl jsem několik dní. Jen tu sedím a koukám na moře. Každou chvíli vidím loď. Spoustu lodí. Mávám na ně. Ale... žádná žádná sem nepřiplate. Nevidí mě snad? Taky.. taky slyším hlasy. Za sebou, jako... jako kdyby přicházely z hloubi džungle. Je tu někdo? Našli můj... co když našli můj poklad? Ale nikoho nevidím. Jakto?

20.6. asi..

*Henry... Byl tu. Viděl jsem ho. To přeci není možný. Je mrtvej. Ale byl tu a.... mluvil na mě.
Nerozuměl jsem mu. A ty lodě... celý flotily. Určitě... určitě mě našli. Jedou pro mě! Zase ty hlasy..
svatá panno. To Salazar. Je to jeho vina. Ty hlasy... Slituj.. slitujte se, prosím. Ještě, ještě chci
napsat...že...*

Námět: Libor Václavík

Text: Natálie Jana Holcová